

Η Τριάδα των Νέων Αγίων και Οσίων Ασκητών της Ορθοδοξίας Γέροντες Ιάκωβος Τσαλίκη - Παΐσιος Αγιορείτης - Πορφύριος

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ως «αγιοτόκος και αγιοτρόφος αμπελώνας» κατά τους εσχάτους καιρούς έχει να επιδείξει τρεις νέους οσίους ασκητές: τον Γέροντα Άγιο Πορφύριο, τον Οσιακό Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη και τον Γέροντα Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη.

Ο Άγιος Πορφύριος εγεννήθη το έτος 1906 στο χωριό Άγιος Ιωάννης Καρυστίας της Ευβοίας και ήταν γόνος πτωχής αγροτικής οικογένειας. Τούτο είχε ως συνέπεια να φοιτήσει μόνο δύο έτη στο δημοτικό σχολείο και αναγκάσθηκε για λόγους βιοποριστικούς να εργασθεί. Ενώ ήταν μόλις εννέα ετών, εργάσθηκε σε ανθρακωρυχείο της περιοχής και σ' ένα παντοπωλείο του Πειραιά. Ο πατέρας του για να συντηρήσει την οικογένειά του αναγκάσθηκε να ξενιτευτεί και να εργασθεί σκληρά ως εργάτης στην διώρυγα του Παναμά.

Όταν ο Γέρων ήταν μόλις οκτώ ετών περιήλθε στα χέρια του ένα φυλλάδιο με τον οσιακό βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτη, το οποίο διάβασε συλλαβιστά επειδή ήταν ολιγογράμματος. Επειδή ο βίος του Αγίου αυτού συνεκίνησε τον Γέροντα, ήθελε διακαώς να μιμηθεί την οσιακή και ασκητική ζωή του. Γι' αυτό, κρυφά, ενώ ήταν μόλις δώδεκα ετών, ξεκίνησε για το Άγιον Όρος και στο πλοίο διόλου τυχαία συνάντησε τον μετέπειτα Γέροντά του, Ιερομόναχο Παντελεήμονα, ο οποίος ασκήτευε στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου, στην σκήτη των Καυσοκαλυβίων του Αγίου Όρους. Σε αυτόν τον Γέροντα και τον αυτάδελφό του, τον Μοναχό Ιωαννίκιο, ο τότε νεαρός δόκιμος έκανε άκρα υπακοή και έτσι σε λίγα χρόνια εκάρη Μοναχός, μανθάνοντας εμπράκτως και με άκρα άσκηση τα μυστικά της πνευματικής ζωής.

Ο Γέρων Πορφύριος αναδείχθη «σκεύος εκλογής» και σ' αυτόν ενήργησε η άκτιστη ενέργεια του Τριαδικού Θεού, ώστε σε νεαρή ακόμη ηλικία του εδόθη άνωθεν το «διορατικό χάρισμα», δηλαδή της δυνατότητας να βλέπει και να προλέγει, όταν κάθε φορά και κατά περίπτωση αοράτως και μυστικώς ενεργούσε η χάρη του Θεού, τα αόρατα γεγονότα ή πνεύματα του Θεού, τα αόρατα γεγονότα ή πνεύματα του παρελθόντος, του παρόντος και ενίοτε του αδήλου μέλλοντος.

Λόγω της άκρας ασκήσεως στο Άγιον Όρος ο Γέρων ασθένησε από πλευρίτιδα ενώ ήταν μόλις 18 ετών. Τότε οι Γέροντές του τον έστειλαν σε μοναστήρι της Ευβοίας, όπου τον ε γνώρισε ο Αρχιεπίσκοπος Σινά Πορφύριος, ο οποίος γρήγορα διεπίστωσε ότι ο Θεός τον είχε χαριτώσει με την άκτιστη ενέργειά του και έτσι τον χειροτόνησε ιερέα σε ηλικία 20 ετών.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα ο Μητροπολίτης Χαλκίδος τον κατέστησε πνευματικό και από την πρώτη στιγμή ο Γέρων Πορφύριος ανεδείχθη αληθής φάρος ασφαλείας και πνευματική πυξίδα για χιλιάδες ψυχές. Ειδικότερα, εστήριζε τους πονεμένους ανθρώπους και θεράπευε τις σωματικές τους ασθένειες, ενώ τους

απέτρεπε να κατεφεύγουν στην απάτη των «μαγισσών», οι οποίες με το πρόσχημα ότι θα λύσουν τα μάγια, απομυζούσαν τις οικονομίες τους. Το έτος 1940 ο Γέρων διορίσθηκε εφημέριος στην πολυκλινική Αθηνών, όπου παρέμεινε επί 33 συναπτά έτη, εξομολογώντας τους ασθενείς και κάθε πονεμένη ψυχή, ενώ πλείστες όσες υπήρξαν οι περιπτώσεις κατά τις οποίες θεράπευσε διάφορες ασθένειες. Παράλληλα το έτος 1950 ενοικίασε το εγκαταλελειμμένο μοναστηράκι του Αγίου Νικολάου Καλλισίων στην Πεντέλη και μέχρι το 1978 καλλιεργούσε την περιοχή του. Κατά δε το έτος 1979 εγκατεστάθη στο Μήλεσι Αττικής, πλησίον του Ωρωπού, όπου άρχισε να ανεγείρει το Ησυχαστήριο της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, όπου εδέχετο κατά χιλιάδες τους προσκυνητές απ' όλο τον κόσμο.

Όταν τον Ιούνιο του 1991 προαισθάνθηκε το επίγειο τέλος του και επειδή δεν επιθυμούσε να κηδευθεί με τιμές, ανεχώρησε για το Καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 έτη. Παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο και ετάφη σε έναν απλό καλογερικό τάφο με την παρουσία μόνο των συμμοναχών του, ενώ είχε παρακαλέσει ν' ανεγγεληθεί η κοίμησή του μόνον μετά την ταφή του. Τα δε λείψανά του, κατ' εντολήν του Γέροντος, είχαν αποκρυβεί σε απρόσιτο μέρος. Ο γέρον εκοιμήθη σε ηλικία 85 ετών. Η Αγία και Ιερά Σύνοδος του μαρτυρικού και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου αγιοκατέταξε τον Άγιο Πορφύριο στο επίσημο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας στις 27 Νοεμβρίου 2013.

Ο Άγιος Πορφύριος συνήθιζε να λέγει: «Πάντα εύχομαι στα πνευματικά μου παιδιά ν' αγαπήσουν τον Θεό, που είναι το παν, για να μας αξιώσει να εισέλθουμε στην επίγειο άκτιστη Εκκλησία Του. Γιατί από εδώ πρέπει ν' αρχίσουμε να διαβάζουμε τους ύμνους της Εκκλησίας, την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Εγώ προσπάθησα με την χάρη του Θεού να πλησιάσω τον Θεό και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο». Σε άλλες περιπτώσεις ο Γέρων προέτρεπε συμβουλευόντας του ανθρώπους: «Πολλές φορές ούτε ο κόπος, ούτε οι μετάνοιες, ούτε οι σταυροί προσελκύουν την χάρη. Υπάρχουν μυστικά. Το ουσιαστικότερο είναι να φύγεις από τον τύπο και να πας στην ουσία. Ό,τι γίνεται, να γίνεται από αγάπη, απλή, ταπεινή, χριστιανική, χωρίς απαίτηση».

Ο δεύτερος στην τριαδική χορεία των οσίων νέων ασκητών είναι ο **Όσιος Γέρων Ιάκωβος Τσαλίκης**, ο οποίος εγγενήθη στο Λίβισι της Μικράς Ασίας, στις 5 Νοεμβρίου του 1920. Ο Γέρων ήταν το ένα εκ των εννέα παιδιών της οικογενείας, αλλά από τις κακουχίες είχαν επιζήσει μόνο τα τρία εξ αυτών.

Από τα παιδικά του χρόνια έζησε την προσφυγιά και τον ξεριζωμό των Ελλήνων από την Μικρά Ασία. Η οικογένειά του αρχικά εγκατεστάθηκε στο χωριό Άγιος Γεώργιος Άμφισσας, αλλά οι συνθήκες διαβιώσεως λόγω της οικονομικής δυσπραγίας ήταν μαρτυρικές. Κατά το έτος 1925 η οικογένειά του μετακινήθηκε στα Φάρακλα της Βορείου Εύβοιας, όπου ο Γέρων Ιάκωβος διδάχθηκε τα θύραθεν (κοσμικά) και εκκλησιαστικά γράμματα, στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής του χωριού του.

Από την μικρή ηλικία του ο Γέρων έδειχνε ότι είχε ένθεη κλίση προς τον μοναχισμό και γι' αυτό πολλοί τον αποκαλούσαν «καλόγερο», επειδή η όλη βιοτή του ήταν ασκητική και ο ίδιος πλήρης χαρισμάτων.

Το υπερβατικό γεγονός που εσφράγισε την ζωή και αγιοπνευματική και ασκητικοκαλογερική πορεία του ήταν η εμφάνιση της Αγίας Οσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευής οπότε και απεφάσισε να ακολουθήσει τον μοναχικό βίο. Την περίοδο εκείνη όμως δεν μπορούσε να παρακολουθεί τα μαθήματα στο Γυμνάσιο επειδή λόγω των οικονομικών αναγκών της οικογενείας του, αν και μικρός στην ηλικία, αναγκάζεται να εργάζεται σκληρά σε οικοδομές ως εργάτης.

Ο Γέρων σε ηλικία 15 ετών ασθένησε σοβαρά, αλλά τελικά επέζησε. Κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου δοκιμάσθηκε και πάλι η υγεία του, ενώ το έτος 1942 έχασε την μητέρα του. Το επόμενο έτος ο Ιάκωβος αιχμαλωτίστηκε μαζί με πολλούς συγχωριανούς του από τους Γερμανούς. Στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου δοκιμάστηκε, όπως όλος ο ελληνικός λαός, και η οικογένειά του. Το έτος 1947 εκλήθη στις τάξεις του ελληνικού στρατού και το 1949 απελύθη. Ήταν το έτος κατά το οποίο απέθανε και ο πατέρας του.

Όταν το έτος 1951 νυμφεύθηκε η αδελφή του, ο ίδιος οδηγήθηκε στην μοναχική ζωή. Αρχικώς απεφάσισε να εγκαταβιώσει στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία, αλλά επειδή δεν «αναπαύθηκε» πνευματικώς, απεχώρησε και επέστρεψε στα Φάρακλα.

Τελικώς, επέστρεψε στο μοναστήρι, όπου στις 31 Νοεμβρίου του 1952 εκάρη μοναχός και στις 17 Δεκεμβρίου του ιδίου έτους χειροτονήθηκε στη Χαλκίδα Διάκονος, ενώ μετά από δύο έτη Ιερέυς. Κατά το έτος 1975 ανέλαβε την Ηγουμενία της Μονής. Ήδη όμως από το 1970 ο Γέρων είχε γίνει ιδιαίτερα γνωστός και λαοφιλής ανά την Ελλάδα, με αποτέλεσμα να προσέρχονται κατά χιλιάδες οι προσκυνητές για εξομολόγηση και ποιμαντική καθοδήγηση. Έτσι η Ιερά Μονή κατέστη πνευματικό παλλάδιο όπου ο Γέρων αγωγύστως και κενωτικά αυτοθυσιαστικώς επιτελούσε μέγα ποιμαντικό και φιλανθρωπικό έργο.

Ο Γέρων Ιάκωβος επεδείκνυε συχνά την κατάσταση της υγείας του λόγω της σκληρής σωματικής ασκήσεώς του. Τα προβλήματα της εύθραυστης υγείας του επιδεινώνονταν ακόμη περισσότερο και λόγω της σκληρής εργασίας στην οποία υπεβάλλετο καθημερινώς για τις ανάγκες της Μονής.

Το έτος 1980 διεγνώσθη καρδιακή ανεπάρκεια και κατά το 1990 νοσηλεύθηκε με βαρύτατη καρδιακή αρρυθμία. Ο Γέρων κοιμήθη εν Κυρίω την 21 Νοεμβρίου του 1991. Είναι δε παροιμιώδης η νουθετήρια φράση του προς πάντας: «Έχετε πίστη Θεού. Αιτείτε και δοθήσεται. Καμία προσευχή δεν πάει χαμένη. Πάντα η προσευχή στηρίζει. Να μη δειλιάζουμε, να μη φοβόμαστε με τον Χριστό στο πλευρό μας».

Ο τρίτος της τριάδος είναι ο **Άγιος Παΐσιος**, κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης, ο οποίος εγεννήθη στις 25 Ιουλίου του 1954 στα Φάρασα της αγιοτόκου Καππαδοκίας από ευλαβέστατους και φιλόχριστους γονείς, τον Πρόδρομο και την Ευλογία, που καταγόταν από το γένος Φραγκοπούλου και είχε συγγένεια με τον Όσιο της Εκκλησίας μας Αρσένιο τον Καππαδόκη.

Ο Αρσένιος ήταν το ένα από τα 10 παιδιά της οικογένειας εκ των οποίων τα δύο πρώτα απέθαναν μικρά.

Στην βάπτισή του οι γονείς του ήθελαν να του δώσουν το όνομα Χρήστος, το όνομα του παππού του. Ο Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, είπε όμως στην γιαγιά

του: « Ε, Χατζηαννά, τόσα παιδιά σου βάπτισα και δεν θα δώσεις σε ένα και το όνομά μου; ». Και στους γονείς είπε: «Καλά εσείς θέλετε να αφήσετε άνθρωπο στο πόδι του παππού, εγώ δεν θέλω να αφήσω καλόγηρο στο πόδι μου;» και απευθυνόμενος στη νουνά, της λέγει: «Αρσένιο να πεις». Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης έδωσε στο νεοφώτιστο την ευλογία του και προείδε ότι θα γίνει καλόγηρος, όπως και έγινε.

Με την αναγκαστική ανταλλαγή των πληθυσμών (1923) που ακολούθησε την Μικρασιατική Καταστροφή, η οικογένεια του Αγίου Παΐσιου βρέθηκε στον Πειραιά, έπειτα στην Κέρκυρα, όπου εκοιμήθη ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, και τελικώς εγκαταστάθηκε στην Κόνιτσα.

Από μικρός ο Παΐσιος ανετρέφετο με «αγάπη και νουθεσία κυρίου». Θαύμαζε τον Άγιο Αρσένιο και ήθελε και ο ίδιος να γίνει Μοναχός. Η μητέρα του με σύνεση δίδασκε στον ευλογημένο Αρσένιο την ταπεινοφροσύνη και την εγκράτεια, και εκείνος με ζήλο νήστευε, προσευχόταν και διακρινόταν στην ευλάβεια. Διάβαζε το ψαλτήρι, άναβε το καντηλάκι και προσευχόταν όλη την νύκτα σε κάθε μεγάλη εορτή. Όταν τον ρωτούσαν τι θα γίνει όταν μεγαλώσει, εκείνος απαντούσε σταθερά: «καλόγηρος».

Ο μικρός Αρσένιος ήταν καλός και ευφυής μαθητής. Όταν τελείωσε το Δημοτικό, επειδή αγαπούσε την τέχνη του ξυλουργού, άρχισε να δουλεύει πλησίον αρχιμάστορα ξυλουργού και αργότερα άνοιξε δικό του ξυλουργείο.

Όταν σε ηλικία 15 ετών είδε σε όραμα τον Ιησού Χριστό, αποφάσισε οριστικώς ότι θα ακολουθήσει τον μοναχικό βίο και προς τον σκοπό τούτο επιδιόταν όντας έφηβος στην αυστηρή ασκητική ζωή.

Ο Άγιος έζησε τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου, οπότε φυλακίστηκε από τους αντάρτες του βουνού, οι οποίοι εκτίμησαν την ειλικρίνειά του και τον άφησαν ελεύθερο. Στη μάχη της Κόνιτσας βοηθούσε ως εθελοντής στην περιποίηση των τραυματιών και στην ταφή των νεκρών.

Στη διάρκεια του πολέμου ο νεαρός Αρσένιος επειδή είχε αναλάβει και τα βάρη της οικογένειάς του, είχε αναβάλει την ένταξή του στον μοναχικό βίο. Υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία και το μόνο που παρακαλούσε ήταν να μην αναγκασθεί ως στρατιώτης να σκοτώσει άνθρωπο. Υπήρξε όχι μόνο διαβιβαστής στρατιώτης αλλά και «διαβιβαστής ψυχών» στον Χριστό και την Αγία Εκκλησία του. Υπέμεινε τις κακουχίες χωρίς γογγυσμό και ως φιλότιμος Χριστιανός γινόταν θυσία για όλους. Προτιμούσε να αδικείται, παρά να αδικεί άλλους. Μία φορά και μόνο δεν υπήκουσε σε αξιωματικό επειδή εκείνος βλασφημούσε χυδαία τα θεία. Στις 21 Μαρτίου του 1950 έλαβε το απολυτήριο του στρατού και άρχισε σκληρή πνευματική προετοιμασία αν και λαϊκός προκειμένου να ενταχθεί στο μοναχικό τάγμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Τελικώς, τον Μάρτιο του 1953, έτοιμος πλέον, κατευθύνθηκε στο Άγιον Όρος όπου μόνασε στην ιερά Μονή Εσφιγμένου και Φιλοθέου. Στις 27 Μαρτίου 1954 εκάρη μοναχός και έλαβε ρασοευχή, ονομασθείς Αβέρκιος. Στις 3 Μαρτίου 1957 εκάρη «μικρόσχημος» μοναχός και του εδόθη το όνομα Παΐσιος.

Επειδή ο Άγιος επιθυμούσε την ερημική ζωή, εγκατεστάθηκε στην ερειπωμένη Ιερά Μονή Στομίου της επαρχίας Κονίτσης, την οποία ανεκαίνισε με κόπο και

πρωτοφανείς αγώνες. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Γέρων όταν ακόμη ήταν στρατιώτης είχε κάνει τάμα στην Υπεραγία Θεοτόκο ότι αφού γίνει μοναχός θα ανεκαίνιζε την Ιερά Μονή Στομίου, όπως και έγινε με την ευλογία του Θεού.

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1962 ο Άγιος ανεχώρησε για το θεοβάδιστο Όρος Σινά και αφού ζήτησε ευλογία, εγκατεστάθη στο ερημητήριο των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης για να ασκηθεί στην αυστηρή ερημική ζωή. Ασκούμενος στην ζωή της ερήμου μοιραζόταν ακόμη και το νεράκι με τα πτηνά και τα ζώα, ενώ η τροφή του ήταν παξιμάδια και τσάι. Οι Βεδουίνοι λάτρευαν κυριολεκτικώς τον Γέροντα, ο οποίος ήταν τόσο ασκητικός, ώστε έδιδε ακόμη και τα ελάχιστα της ζωής του στα μικρά βεδουινάκια, τα οποία τον φώναζαν «αμπούνα Παΐζι=Πατήρ Παΐσιος». Στα μικρά αυτά παιδιά της ερήμου προσέφερε καπελάκια για τον ήλιο και σανδάλια. Ο ίδιος για τον εαυτό του δεν κρατούσε τίποτα. Ο Γέρων Παΐσιος είχε πάντοτε ως αρχή του, ότι: «Η πραγματική ανάπαυση γεννιέται από την ανάπαυση του άλλου. Τότε αναπαύεται και ο Θεός στον άνθρωπο και ο άνθρωπος παύει να είναι άνθρωπος, θεώνεται».

Επειδή η υγεία του είχε κλονιστεί, επέστρεψε στο Άγιο Όρος και στις 12 Μαΐου 1964 εγκατεστάθη στην Ιβηρήτικη Σκήτη των Αρχαγγέλων, όπου με αυστηρή ασκητική βιοτή επάλευε στο πνευματικό στάδιο των αρετών.

Η ασθένεια των ευαίσθητων πνευμόνων του, που από ετών τον ταλαιπωρούσε, είχε προσλάβει ανησυχητικές διαστάσεις και τελικώς υπεβλήθη σε εγχείρηση αφαιρέσεως ολόκληρου σχεδόν του αριστερού πνεύμονος και των δύο πλευρών του.

Ο Άγιος εγκατεστάθηκε εν συνεχεία στην Καλύβη του Τιμίου Σταυρού, στις 2 Μαρτίου 1969, επειδή επιθυμούσε πιά ασκητική ζωή και για τον επιπρόσθετο λόγο ότι στον τόπο εκείνο είχε ασκητεύσει ο Γέρων Τύχων ο Αγιορείτης, γνωστός για τους υπεράνθρωπους ασκητικούς αγώνες του.

Ύστερα από 11 έτη πνευματικών αγώνων, στο ασκητήριο του Τιμίου Σταυρού, ο Γέρων για κάποιο πνευματικό λόγο εγκατεστάθηκε στο Καλύβι της Παναγούδας, όπου κατά χιλιάδες χιλιάδων δεχόταν τους προσκυνητές για παρηγορία και πνευματική διδασκαλία. Ειδικά στους νέους.

Η ζωή του Γέροντος στο Άγιο Όρος σφραγίστηκε από τις θαυμαστές επισκέψεις του Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκη, της Αγίας Ευφημίας και του Αγίου Βλασίου. Ουδέποτε όμως καυχήθηκε για τα οράματα αυτά, αλλά τα δεχόταν αγωνιζόμενος περισσότερο για να κερδίσει τον Παράδεισο. Ειδικά, όταν ενεφανίσθη η Υπεραγία Θεοτόκος στον Γέροντα, απεκαλύφθησαν σε εκείνον πολλά θαυμαστά και προφητικά για όσα θα συμβούν στον κόσμο.

Η άσκηση και ο πόνος συνόδευσαν ισοβίως τον Άγιο, ο οποίος δεχόμενος κατά χιλιάδες τους καρκινοπαθείς, είχε παρακαλέσει τον Θεό να κοιμηθεί εν Χριστώ από την ασθένεια του καρκίνου για να ασκηθεί περισσότερο στον πόνο. Ο Κύριος επέτρεψε την δοκιμασία αυτή και ο Γέρων ασθένησε από καρκίνο, αρχικά, του εντέρου και έπειτα των πνευμόνων.

Στις 22 Οκτωβρίου 1993 ο γέρων ανεχώρησε από το Άγιο Όρος για την Αγρυπνία του Οσίου Αρσενίου στην περιοχή Σουρωτής. Αυτή όμως ήταν και η τελευταία του έξοδος, αφού η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε ραγδαία και

εκοιμήθη στις 12 Ιουλίου 1994, ενταφιασθείς στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στην Σουρωτή.

Εκοιμήθη οσιακά και επιθυμία του ήταν να μη γίνει εκταφή του λειψάνου του. Θέλημά του ήταν να ταφεί στο περιβόλι της Παναγίας, αλλά ο Θεός οικονόμησε και το οσιακό τέλος του ήλθε έξω στον κόσμο. Δεν ήταν τυχαίο ότι στις 11 Ιουλίου 1994, εορτή της Αγίας Ευφημίας, την οποία ευλαβούνταν ιδιαίτερα και την αποκαλούσε «Αγία μου Ευφημούλα», εκοινώνησε για τελευταία φορά των αχράντων μυστηρίων και παρέδωσε το πνεύμα του στις 12 Ιουλίου, ημέρα Τρίτη του έτους 1994.

Στη συνείδηση του πληρώματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ανά τον κόσμο ο Γέρων Παΐσιος ο Αγιορείτης ήταν Άγιος. Απέμενε λοιπόν η Εκκλησιαστική πράξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, που τόσο πολύ ο ίδιος εσέβετο και αγαπούσε, για την αγιοκατάταξή του. Έτσι η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου αγιοκατέταξε τον Αγιορείτη Γέροντα Παΐσιο στο επίσημο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας στις 13 Ιανουαρίου 2015. Κατά τους εσχάτους δε καιρούς επαληθεύεται στο πρόσωπο του Γέροντος Αγίου Παΐσιου, το της Εκκλησίας: «Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού».

Υ.Γ.: Το παρόν κείμενο ευλαβώς αφιερούται σε μία σύγχρονη οσιακή επισκοπική μορφή του μαρτυρικού Οικουμενικού Πατριαρχείου, τον πολικό Γέροντα Μητροπολίτη Θεοδωρουπόλεως Γερμανό, τον όντως «Άγιο της διπλανής πόρτας».